

Republika Srbija je demokratska država svih građana koji žive na njenoj teritoriji. Njena istorija i dostignuća čine je sastavnim delom savremene civilizacije i međunarodne zajednice.

Glavni grad Srbije je Beograd. Sa 1.576.124 stanovnika on je administrativno, ekonomsko i kulturno središte Srbije.

Srbija se nalazi u centralnom delu Balkanskog poluostrva, na najvažnijim putnim pravcima koji povezuju Evropu i Aziju i zauzima površinu od 88.361 kvadratnog kilometra. Dužina granica Srbije je 2.114,2 km. Na istoku Srbija se graniči sa Bugarskom, na severoistoku sa Rumunijom, na severu sa Mađarskom, na zapadu sa Hrvatskom i Bosnom i Hercegovinom, na jugozapadu sa Crnom Gorom, a na jugu sa Albanijom i Makedonijom.

Srbija je raskrsnica Evrope i geopolitički važna teritorija. Međunarodni putevi i železničke pruge, koji prolaze dolinama njenih reka, čine najkraću vezu između zapadne i centralne Evrope, s jedne, i Bliskog istoka, Azije i Afrike, s druge strane. Ovi putevi prate pravac doline reke Morave, koji se kod Niša razdvaja na dva kraka. Jedan prati Južnu Moravu i Vardarsku dolinu do Soluna, a drugi reku Nišavu prema Sofiji i Istanbulu.

Ona je u zapadnoevropskoj vremenskoj zoni (jedan sat ispred griničkog vremena). Ima umereno kontinentalnu klimu, sa postepenim prelazom između četiri godišnja doba. U službenoj upotrebi su srpski jezik i ćirilčno pismo, a koristi se i latinično pismo. Nacionalne manjine imaju zakonsko pravo da svoj jezik i pismo koriste u službenoj upotrebi u područjima u kojima žive.

U administrativno-teritorijalnom smislu, Republika Srbija je podeljena na dve pokrajine, 29 upravnih okruga, 194 opština, 6.169 naselja, 207 gradskih naselja i 5.962 ostalih naselja. Grad Beograd i Grad Niš su posebne teritorijalne jedinice.

Etnički sastav stanovništva Republike Srbije je vrlo raznovrstan, što je rezultat dinamičnih događaja tokom istorije na ovom prostoru. Većinsko stanovništvo su Srbi, dok pored njih u Srbiji živi još 37 nacionalnosti. Svi građani imaju ista prava i dužnosti i uživaju punu nacionalnu ravnopravnost.

Ustavom Republike Srbije nacionalnim manjinama su zagantovana prava po najvišim međunarodnim standardima. Na osnovu poslednjeg popisa iz 2002. godine Srbija ima 7.498.001 stanovnika (bez podataka sa Kosova i Metohije), što je činilo 92,3 odsto stanovništva

nekadašnje državne zajednice Srbija i Crna Gora. Srbi čine 82,86 odsto stanovništva, Mađari 3,91 odsto, Bošnjaci 1,81, Romi 1,44, Jugosloveni 1,08, Hrvati 0,94, Crnogorci 0,92, Albanci 0,82, Slovaci 0,79, Vlasi 0,53, Rumuni 0,46, Makedonci 0,34, Bugari i Bunjevci po 0,27, Muslimani 0,26, Rusini 0,21, Slovenci i Ukrajinci po 0,07, Goranci 0,06, Nemci 0,05 i Rusi i Česi po 0,03 odsto.

U južnoj srpskoj pokrajini Kosovo i Metohija živi najviše pripadnika albanske nacionalne manjine. S obzirom na to da je poslednji popis stanovništva u kome su učestvovali pripadnici albanske nacionalne manjine na Kosovu i Metohiji obavljen 1981. godine (pripadnici albanske nacionalne manjine bojkotovali su popis 1991. godine pa su podaci za tu godinu dobijeni procenom) i da su oružani sukobi, iseljavanje velikog broja Srba i pripadnika drugih manjina i dolazak više desetina hiljada Albanaca iz Albanije nesumnjivo promenili etničku sliku Kosova i Metohije, ne može se sa sigurnošću utvrditi koliko pripadnika albanske nacionalne manjine koji su državljani Srbije naseljava tu pokrajinu.

Za pravni položaj nacionalnih manjina u nekadašnjoj državnoj zajednici, a sada u Republici Srbiji, od najveće važnosti su odredbe Povelje o ljudskim i manjinskim pravima i građanskim slobodama i odredbe Zakona o zaštiti prava i sloboda nacionalnih manjina, kojima se garantuju ne samo individualna već i kolektivna prava nacionalnih manjina.

Koristeći ta prava, pripadnici deset nacionalnih manjina konstituisali su svoje nacionalne savete (Bunjevci, Bugari, Bošnjaci, Mađari, Romi, Rumuni, Rusini, Slovaci, Ukrajinci i Hrvati) i njihovi nacionalni saveti uključeni su u proces saradnje sa nadležnim državnim organima.

Nakon izbijanja ratnih sukoba u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, došlo je do velikih migracija stanovništva srpske, odnosno crnogorske nacionalnosti, koje je spas pronašlo i u Srbiji. U zavisnosti od žestine ratnih sukoba i izvora podataka, varirao je i broj izbeglih i raseljenih, koji se kretao od 350.000 do 800.000 lica. Terorističke aktivnosti takozvane Oslobođilačke vojske Kosova, NATO bombardovanje i dolazak jedinica KFOR-a primorali su nealbansko stanovništvo da napusti prostor Kosova i Metohije.

Izveštaj UNHCR-a iz juna 2010. godine pokazuje da je Srbija, sa 86.000 izbeglih i 21.000 interno raseljenih, i danas prva zemlja u Evropi po pitanju prisilnih migracija.

Takođe, u 2010. godini u našoj zemlji i dalje postoji još 60 kolektivnih centara u kojima boravi više od 4.700 izbeglih i interno raseljenih lica.

Stanovništvo u Srbiji je najvećim delom pravoslavno-hrišćanske veroispovesti. Srpska pravoslavna crkva, autokefalna od 1219. godine, imala je važnu ulogu u razvoju i očuvanju srpskog nacionalnog identiteta. Osim Srpske pravoslavne crkve postoje i druge verske zajednice u Srbiji: Islamska, Katolička, Protestantska, Jevrejska i druge.